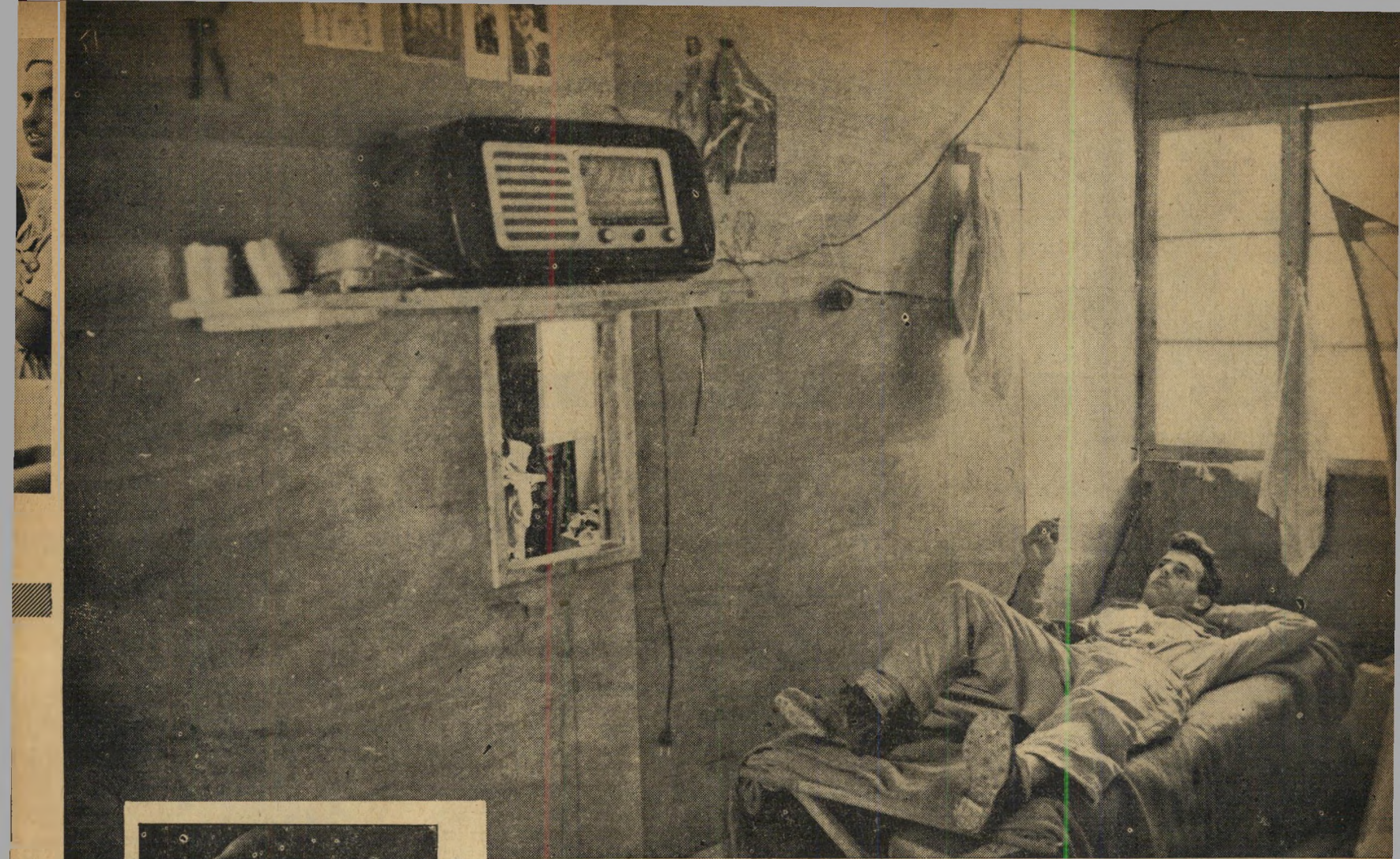

יחק, הרחק כררזם. בצריף העץ, מול הרי הנגב הפראיים, שהכיר עד כה, הוא נמצא כאן. כי קול המדבר קרא לו וכאן ישאר עד אבנר בשעות הפנאי. ביתו נמצא הרחק בצפון ואתו כל צורת החיים שימלא חלקו במיבצע האדיר שהביא אותו לכאן: סלילת הכביש לאילת.

הסוד לישראל

אבנר רוזנפלד - אל לב המדבר

ליחידה של ציור מכני כבד בחיל ההנדסה.

מקומו שם. בערבה

עבודתו הגדולה הראשונה הורידה אותו דרומה, אל הכביש המרכזי לאילת. שש שעות ליום, בימי חול, שבתות וחגים, עבד החייל הצעיר על טרקטור ענק, הניז גושי-אדמה אדיר, רים, שינה סדרי-בראשית במדבר הלוהט. את ביתו זכה לראות רק לעתים רחוקות — פעם לחודשיים-שלושה.

בנגב נפגש עם הטיפוסים המיוחדים מי אכלסים חלק זה של הארץ: צעירים ולא- כל כך צעירים, שהמרחבים הפראיים כבשו את נשמתם. אנשי-חוץ או הרפתקנים שמצאו בנגב את ארץ חלומם. והוא, החייל שהגיע לשם על פי פקודה צבאית, הרגיש כי גם לו חלק בהווי הגדול, ביצירה הגדולה.

כעבור כמה חדשים הועבר צפונה, לקורס- קצינים. וכשסיים את הקורס, במקום לחפש עבודה נוחה ונקייה בבסיס, ביקש לחזור דרומה — אל הכלים שלו, אל חבריו המאז- בקים ואל הסרט האפור שהתפתל בין הצו- קים. הוא לא הרבה לחשוב על חלוציית או על נכונות להקרבה. הוא רק ידע כי מקומו שם, איפה שהחברה עושים משהו. היה זה טבעי ביותר. לא היה זה גב מקרה שרוד זי אחזה את יתר אנשי הצבא שעברו אתו, כי מעל לכל יחידה אחרת בצה"ל יכול לומר חיל-ההנדסה כי הנגב הדרומי והע"בה הם ממלכתו. הוא ביצע שם את המפעלים הגדולים ביותר, ערך סיור רים ומחקרים, פתח את הדרך בפני פעולות

מעלה-העקרבנים והערבה לאילת. אז עוד לא נסלל הכביש והנסיעה, שהחלה בארבע לפ- נות בוקר, הסתיימה בשמונה בערב.

עד אז הכיר את נוף הצפון, את השדות המוריקים והגבעות העגולות, את המעינות ושפע החיים. הנוף החדש, הפראי, של הנגב השאיר עליו רושם עצום. הוא החל מסייר בו לעתים קרובות יותר: מסעות רגליים למצדה, לסדום, לערבה.

בהגיעו לגיל הגיוס, עזב את משקו, יצא למחנה האימונים. נסיונו עם טרקטורים ועבודה במוסך הקיבוץ זיכה אותו בהעברה

קשה לומר מה בדיוק קושר את אבנר לאדמת הטרשים ולסלעים האדומים שמ- דרום לקו באר-שבע-סדום. "אולי מפני שה מקום יפה ומשכר", אומר הוא. "אולי גם מפני שכאן אין הרעש שיש בעיר. אבל אני חושב שמעל לכל זה מפני שכאן יש לי הרגשת סיפוק, הרגשה שאני עושה משהו מועיל".

הוא ראה את הנגב לראשונה ב-1949, מיד לאחר כיבוש אילת. יחד עם שאר חניכי בית-הספר בגבעת-ברנר יצא אבנר על כנונית-משא לטיול של יומיים דרך

מאת

ישעיהו

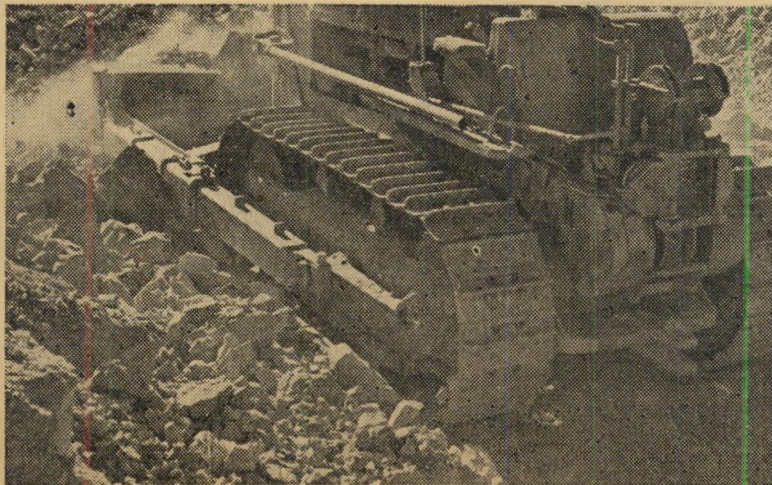
לביא

א כל בחור היה מסכים לשבת בחיר ה בלב-המדבר, מרצונו הטוב. דרוש זו גדול שירתק צעיר למקום כמו מחנה- וזה של חיל-ההנדסה, עמוק בערבה, הכביש החדש לאילת. אין שם חברה, שם בילוי — אפילו קולו הצרוד של "ג חסר.

ין זה כי אבנר רוזנפלד קיבל פקודה ת לערבה — ולכן הלך. גם הצבא " בעובדה כי אין לכפות ישיבה ממושכת וס זה על חייל נגר רצונו אילו רצה, היה אבנר, סגן-המשנה בן ה-19, ב את אבק המדבר ולחזור למחנה נקי ידר במרכז הארץ. הדבר היה מקל בהרבה. הוא היה יכול לבקר בקלות יצת שילר, ביתו, הוא היה יכול לפגוש חברתו לעתים קרובות יותר. הוא היה ללכת לקולנוע מתי שרצה — הוא יכול לעשות את אלף הדברים החשובים רים בגילו.

יקום זה ישב הוא בערבה. מדוע ?

בחים וכאבק. מבוקר עד ערב מסרטר המנוע הענק. הרים וגבעות נמוגים בפניו. בחום, באבק ובבדידות מבצעים אנשי-חיל-ההנדסה במקום את המשימה הגדולה ביותר שהוטלה עליהם.